

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ivanu Levaku, te zapisničarki Mateji Marjanović, u upravnom sporu tužitelja T&H INVEST d.o.o., Varaždin, Adolfa Wisserta 3/a, kojeg zastupa opunomoćenica Maja Tkalčec, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Sevšek i partneri d.o.o., Varaždin, Kratka 4, protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška 43/IV, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grad Varaždin, Varaždin, Trg kralja Tomislava 1, koju zastupa opunomoćenik Krešimir Jeleković, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Jeleković & Partneri j.t.d. u Varaždinu, Zagrebačka 61/III, radi davanja koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada, nakon zaključene javne i usmene rasprave dana 24. svibnja 2019. godine, u nazočnosti opunomoćenika tužitelja i zainteresirane osobe, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 31. svibnja 2019. godine,

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, KLASA: UP/II-034-02/12-02/26, URBROJ: 354-01/17-23 od 4. listopada 2017. godine.

II. Nalaže se tužitelju naknaditi zainteresiranoj osobi trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn, a u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu ovom sudu dana 1. prosinca 2017. godine protiv rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, KLASA: UP/II-034-02/12-02/26, URBROJ: 354-01/17-23 od 4. listopada 2017. godine, kojim je u točki 1. izreke odbijen prijedlog tužitelja za održavanjem usmene rasprave kao neosnovan, dok je točkom 2. izreke odbijena žalba tužitelja na objavu obavijesti o namjeri davanja koncesije i dokumentaciju za nadmetanje, u postupku davanja koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada s područja Grada Varaždina davatelja koncesije, ovdje zainteresirane osobe. Točkom 3. izreke rješenja odbijen je zahtjev tužitelja za naknadom troškova žalbenog postupka.

Tužitelj podnosi tužbu protiv predmetnog rješenja zbog bitne povrede određenog prava, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Isti navodi da je u podnesenoj žalbi istaknuo da je dana 24. prosinca 2008. godine (ranije tvrtka tužitelja glasila VIS d.o.o., T7 VIS d.o.o., Održivi razvoj d.o.o., te T&H Invest d.o.o) zaključio s društvom Varkom d.d. (komunalno društvo Grada Varaždina) ugovor o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije lokacije Brezje, predmet kojeg je utvrđivanje međusobnih prava i obveza ugovornih strana vezano uz žuran (interventan) odvoz i trajno zbrinjavanje baliranog komunalnog otpada s lokacije Brezje, ali i daljnje trajno zbrinjavanje tekućeg, tj. novonastalog komunalnog otpada s područja Grada Varaždina (tj. Grad Varaždin i naselja gdje Varkom d.d. skuplja i/ili će skupljati komunalni otpad). Dana 12. svibnja 2009. godine sklopljen je i I. Dodatak navedenom ugovoru, kojem je ugovoru pristupio i grad Varaždin, a 17. ožujka 2010. godine zaključena je promemorija dogovora, koju su potpisale sve tri ugovorne strane. Sklapanju ugovora prethodile su brojne odluke Grada Varaždina. Tako je dana 4. prosinca 2008. godine Gradsko poglavarstvo Grada Varaždina donijelo zaključak kojim je utvrdilo potrebu interventne sanacije, obrade i uporabe, te zbrinjavanja komunalnog otpada s područja Grada Varaždina, te je dalo suglasnost da se izradi dokumentacija o načinu interventne obrade i zbrinjavanja komunalnog otpada s područja Grada Varaždina te je taj posao povjeren društvu APO d.o.o. Zaključkom od 18. prosinca 2008. godine Gradsko poglavarstvo je prihvatilo Prijedlog interventne obrade i zbrinjavanja komunalnog otpada s područja Grada Varaždina društva APO d.o.o., te cijenu sanacije, obrade i uporabe, te zbrinjavanja uskladištenog, baliranog i novonastalog komunalnog otpada, sve do otvaranja Županijskog centra za gospodarenje otpadom u visini od 137 euro/t. Gradsko poglavarstvo je dana 30. prosinca 2008. godine akceptiralo činjenicu da je sklopljen ugovor između tužitelja i Varkoma d.d. Grad Varaždin i tužitelj su dana 15. svibnja 2009. godine zaključili i ugovor o kupoprodaji i zamjeni nekretnina, kojim se Grad Varaždin obvezao infrastrukturno opremiti nekretninu kč.br. 10312/3 k.o. Varaždin (u osnivanju), koja je u zamjeni nekretnina pripala tužitelju, i to temeljem zaključka Grada Varaždina od 14. svibnja 2009. godine. Grad Varaždin je pristupio izvršenju obveza iz sklopljenog ugovora o kupoprodaji i zamjeni nekretnina, te promemorije na način da je izgradio prilaznu prometnicu, osigurao priključak vode, zaključio ugovor s HEP-om, itd. Isti je zaključio i ugovor o sufinanciranju s Fondom za zaštitu okoliša i energetska učinkovitost dana 26. listopada 2010. godine, kojim se Fond za zaštitu okoliša i energetska učinkovitost obvezao sufinancirati upravo i jedino mehaničku biološku obradu otpada, koju bi temeljem zaključenog ugovora s tužiteljem trebalo provesti. Varkom d.d. je isplatio tužitelju i avans, koji se obvezao zaključenim ugovorom u iznosu od 1.027.500,00 eura, a koja sredstva mu je prethodno doznačio Grad Varaždin sukladno članku 7. stavku 2. Ugovora o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije lokacije Brezje. Tužitelj dalje ističe da je predmet koncesije stjecanje prava obavljanja komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada (ključni broj 20 03 01), koji je u cijelosti identičan predmetu za koji je već zaključen ugovor s tužiteljem. Stoga je pogrešno tumačenje tuženika da se ne radi o identičnom predmetu koncesije. Protivno je osnovnim pravnim načelima za isti predmet, za koji je već zaključen ugovor, raspisivati koncesiju i ponovno sklapati ugovor s drugim izvođačem. Jer, sklopljeni su ugovori valjani i treba ih ispunjavati. Tužitelj je u cijelosti ispunio obveze preuzete zaključenim ugovorom, te je izgradio MBO postrojenje i ishodio dozvolu za gospodarenje otpadom, a o čemu je obaviješten i naručitelj u nebrojeno navrata. Dakle, postupanje naručitelja i raspisivanje predmeta koncesije u cijelosti je protivno osnovnim načelima obveznog prava, načelu savjestnosti i poštenja, dužnosti suradnje, dužnosti ispunjenja obveza, zabrani prouzročenja štete itd. Raspisivanje predmetne koncesije protivno je članku 2. stavku 3., članku 4. stavku 1., članku 7., ali i drugim odredbama ugovora o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije lokacije Brezje. Tužitelj

navodi da je predmet
nadmjetanje određen k
komunalnog otpada i podre
otpada iz kojeg su prim
(točka 3. DZN). U
djelatnostima Gr
sijedeće kor
površina
Pror

navodi da je predmet koncesije u obavijesti o namjeri davanja koncesije i dokumentaciji nadmetanje određen kao stjecanje prava obavljanja komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada i podrazumijeva obrađivanje i trajno odlaganje miješanog komunalnog otpada iz kojeg su primarnom selekcijom na mjestu nastanka izdvojene sekundarne sirovine (točka 3. DZN). U svezi s tim tužitelj se poziva na članak 4. Odluke o komunalnim djelatnostima Grada Varaždina, koji propisuje da su Varkom d.d., između ostalih, povjerene sljedeće komunalne djelatnosti: održavanje čistoće, što podrazumijeva čišćenje javnih površina, te skupljanje i odvoz komunalnog otpada na uređena odlagališta prema posebnim propisima; skladištenje komunalnog otpada i odlaganje komunalnog otpada u dijelu koji se odnosi na obrađivanje. Člankom 6. Odluke određeno je da pravne i fizičke osobe na temelju ugovora o koncesiji obavljaju, između ostalog, i djelatnost odlaganja komunalnog otpada u dijelu koji se odnosi na trajno odlaganje komunalnog otpada na odlagališta komunalnog otpada. Dakle, temeljem Odluke komunalna djelatnost odlaganja komunalnog otpada podijeljena je na dva dijela, i to na odlaganje komunalnog otpada u dijelu koji se odnosi na obrađivanje, koji je povjeren društvu Varkom d.d. i odlaganje komunalnog otpada u dijelu koji se odnosi na trajno odlaganje komunalnog otpada na odlagališta komunalnog otpada, koji je predviđen za davanje koncesije. Tužitelj smatra da je upitna zakonitost podjele jedne komunalne djelatnosti na dva dijela, koja je podjela učinjena aktima Grada Varaždina, a protivno Zakonu o komunalnom gospodarstvu. Unatoč tome, Grad Varaždin je raspisao koncesiju za odlaganje komunalnog otpada navevši da se pod istom podrazumijeva obrađivanje i trajno odlaganje otpada, iako nedvojbeno nije ovlašten davati koncesiju za djelatnost obrađivanja, budući da je ista povjerena društvu Varkom d.d. Budući da je predstavničko tijelo Grada Varaždina temeljem članka 11. stavka 2. Zakona o komunalnom gospodarstvu Odlukom o komunalnom gospodarstvu odredilo koje će se djelatnosti obavljati dodjeljivanjem koncesije, a odlaganje komunalnog otpada u dijelu koji se odnosi na obrađivanje nije jedna od njih, Grad Varaždin zasigurno nije ovlašten davatelj koncesije u odnosu na djelatnost obrađivanja otpada. Tužitelj smatra da je pogrešno shvaćanje tuženika da neosnovano tužitelj navodi da davatelj predmetne koncesije nije ovlašten na provođenje predmetnog postupka koncesije jer se u odluci navodi da će se koncesija dati za zbrinjavanje komunalnog otpada u skladu sa Zakonom o otpadu. Dakle, tumačenje je tuženika da se davanje predmetne koncesije zasniva na Odluci o komunalnim djelatnostima Grada Varaždina („Službeni vjesnik Grada Varaždina“, broj: 2/06.), kojom je određeno da se djelatnost skupljanja, skladištenja i obrađivanja komunalnog otpada povjerava trgovačkom društvu Varkom d.d., a da se zbrinjavanje komunalnog otpada u skladu sa Zakonom o otpadu obavlja na temelju ugovora o koncesiji. Nadalje, Zakon o komunalnom gospodarstvu predviđa odlaganje otpada kao komunalnu djelatnost, te je ista definirana kao obrađivanje i trajno odlaganje komunalnog otpada na odlagališta komunalnog otpada te saniranje i zatvaranje odlagališta na temelju posebnih propisa. Tako članak 6. Odluke o komunalnim djelatnostima propisuje da će se dodijeliti koncesija za odlaganje komunalnog otpada u dijelu koji se odnosi na trajno odlaganje komunalnog otpada na odlagališta komunalnog otpada, što je protivno Zakonu o komunalnom gospodarstvu, ali i odluci samog davatelja koncesije dodjele koncesije za zbrinjavanje otpada jednim od postupaka iz članka 4. Pravilnika o gospodarenju otpadom, budući da odluka Grada Varaždina predviđa samo trajno odlaganje na odlagališta kao komunalnu djelatnost, a ne i zbrinjavanje otpada jednim od postupaka iz članka 4. Pravilnika o gospodarenju otpadom. U dijelu obavijesti o namjeri davanja koncesije pod točkom 6. i DZN pod točkom 4.: Priroda i opseg koncesije, opisano je da je predmet koncesije zbrinjavanje miješanog komunalnog otpada jednim od postupaka utvrđenim člankom 4. Pravilnika o gospodarenju otpadom. Tužitelj smatra da takvo određenje predmeta koncesije je protivno i odredbama Zakona o otpadu, koji u članku 5. određuje ciljeve gospodarenja otpadom: izbjegavanje i smanjivanje nastajanja otpada i smanjivanje opasnih svojstava

broj: UsI-3489/17-8
line povrede odredbe
anja i pogrešne primjene
je dana 24. prosinca 2008.
Varaždina) ugovor
racije Brezje.
17. žuran
11. i

otpada; uporaba otpada recikliranjem, ponovnom uporabom ili obnovom, odnosno dr... postupkom koji omogućava izdvajanje sekundarnih sirovina ili uporabu otpada u energer... svrhe; zbrinjavanje otpada na propisan način i sanacija otpadom onečišćenog okoliš... Također, propisano je da će se u ostvarivanju ciljeva gospodarenja otpadom uzimati u obz... najučinkovitije raspoložive tehnologije i gospodarska provedivost. Tako članak 32. Zakona o... otpadu propisuje da se otpad čija se vrijedna svojstva mogu iskoristiti mora oporabiti, a iznimno se takav otpad ne mora oporabiti, kada su troškovi uporabe tog otpada nesrazmjerno veći od troškova njegovog zbrinjavanja i ako se odlaganjem tog otpada manje opterećuje okoliš nego njegovom uporabom. Dakle, tek iznimno, moguće je zbrinjavanje otpada na propisani način. Osim toga, raspisana koncesija je suprotna i Strategiji gospodarenja otpadom, koja propisuje hijerarhiju gospodarenja otpadom. Tako su prioriteti izbjegavanje i smanjivanje nastajanja otpada, te smanjivanje njegovih opasnih svojstava. Ako se nastajanje otpada ne može izbjeći niti smanjiti, otpad se mora ponovno koristiti – reciklirati i/ili oporabiti. Otpad koji se više ne može racionalno iskoristiti, trajno se odlaže na prihvatljiv način za okoliš. Dakle, sukladno načelima gospodarenja otpadom, koja su proklamirana Zakonom o otpadu i Strategijom gospodarenja otpadom RH, otpad se mora ponovno koristiti – reciklirati i/ili oporabiti, te se samo otpad koji se ne može racionalno iskoristiti, trajno odlaže na prihvatljiv način za okoliš. Tek iznimno, dopušteni su drugi načini postupanja s otpadom. Oporaba otpada u hijerarhiji postupanja s otpadom ima nedvojbenu prednost pred zbrinjavanjem. Međutim, unatoč zakonskim odredbama davatelj koncesije preferira zbrinjavanje kao jedini način postupanja s komunalnim otpadom s područja Grada Varaždina. Nadalje, predmet koncesije protiv je članku 14. stavku 3. Zakona o koncesijama, koji određuje da opis predmeta koncesije ne smije ograničavati tržišno natjecanje u postupku davanja koncesije. Iz navedenog postupanja, evidentno je da davatelj koncesije pogoduje osobama koje zbrinjavaju otpad u odnosu na one koje obavljaju uporabu otpada, a koja je nedvojbeno učinkovitiji i ekološki prihvatljiviji način postupanja s otpadom. Tužitelju nije poznato koji su razlozi davatelja koncesije za direktno kršenje odredbi Zakona o otpadu i Zakona o koncesijama, ali mu se nameće zaključak da davatelj koncesije izravno pogoduje nekoj od osoba koja posjeduje dozvolu za zbrinjavanje otpadom jednim od postupaka iz članka 4. Pravilnika o gospodarenju otpadom ili namjerno nastoji oštetiti nekoj od osoba koja posjeduje dozvolu za uporabu otpada. Upravo tužitelj, kao druga ugovorna strana ugovora o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije lokacije Brezje posjeduje dozvolu za gospodarenje otpadom, i to za uporabu otpada. Budući da davatelj koncesije ne želi ispunjavati obveze preuzete temeljem sklopljenog ugovora, te da nezakonito raspisuje koncesiju navodeći zbrinjavanje kao jedini način postupanja s otpadom, evidentno je da svojim postupanjem nastoji naštetiti tužitelju. Naime, davatelj koncesije ne želi ispunjavati obveze iz sklopljenog ugovora, a zatim raspisuje i koncesiju nezakonito samo za zbrinjavanje otpada, onemogućujući tako tužitelja u sudjelovanju u dobivanju koncesije. Tako postupanje je protivno osnovnim načelima, koja su proklamirana Zakonom o koncesijama, a koja određuju načelo slobode pružanja usluga, načelo tržišnog natjecanja, načelo jednakog tretmana i načelo zabrane diskriminacije, a što je suprotno, također, istim načelima iz članka 3. Zakona o javnoj nabavi. Osim toga, ovakvo postupanje je protivno i članku 5. Europske direktive za gospodarenje otpadom 1999/31/EZ od 26. travnja 1999. godine. Ugovorom o pristupanju EU RH se obvezala da će Hrvatska osigurati postupno smanjivanje količine biorazgradivog komunalnog otpada, koji se odlaže na odlagališta u skladu sa navedenim rasporedom. Agencija za zaštitu okoliša već je upozoravala na obvezu smanjenja biorazgradive komponentne, koja završava na odlagalištu (96 % od ukupno proizvedivog biorazgradivog otpada u RH u 2010. godini). Takvo odlaganje treba smanjiti na 75 % masivnog udjela biorazgradivog komunalnog otpada do 2014. godine. Također, i Plan gospodarenja otpadom RH i Strategija gospodarenja otpadom RH, ali i Plan gospodarenja

...lom Grada Varaždina
...otpada za odlaganje. Postup
...gospodarenju otpadom
...definirati koji postup
...pa si tužitelj pos
...suprotno odred
...s otpadom i
...predmet
...moguće
...pre

Planom Grada Varaždina predviđaju smanjenje količine biorazgradivog dijela komunalnog otpada za odlaganje. Postupci predviđeni predmetnom koncesijom neće dovesti do smanjenja odlaganja biorazgradivog komunalnog otpada, a protivno zahtjevima Europske direktive o gospodarenju otpadom i gore navedenih akata RH i Grada Varaždina. Opisani akti su jasno definirali koji postupci gospodarenja otpadom imaju prednost (oporaba pred zbrinjavanjem), pa si tužitelj postavlja pitanje zašto onda davatelj koncesije raspisuje koncesiju upravo suprotno odredbama EU i nacionalnom zakonodavstvu. Osim toga, neki od načina postupanja s otpadom iz članka 4. Pravilnika o gospodarenju otpadom nisu ni primjenjivi za zbrinjavanje predmetnog komunalnog otpada, pa je nejasno zašto ih davatelj koncesije uopće predviđa kao moguće načine. Nerazumljivo određen predmet koncesije protivan je osnovnim načelima proklamiranih Zakonom o koncesijama, koji određuje načelo slobode pružanja usluga, načelo tržišnog natjecanja, načelo jednakog tretmana i načelo zabrane diskriminacije, a suprotno je istim načelima iz članka 3. Zakona o javnoj nabavi. Iako je predmet koncesije definiran kao obrađivanje i trajno odlaganje na odlagalište, davatelj koncesije je kao način gospodarenja otpadom predvidio upravo zbrinjavanje otpada postupcima D1-D15 od kojih mnogi ne obuhvaćaju obrađivanje i trajno odlaganje (duboko utiskivanje otpada, spaljivanje otpada, itd.), a upravo protivno Zakonu o komunalnom gospodarstvu i Odluci o komunalnim djelatnostima. Tužitelj napominje i da relevantni dokumenti Grada Varaždina, i to Plan gospodarenja otpadom iz 2009. godine i Program zaštite okoliša iz 2011. godine predviđaju upravo mehaničko-biološku obradu otpada, koju bi provodio tužitelj kao propisan način postupanja s otpadom Grada Varaždina. Dakle, predmetna koncesija protivna je i Planu gospodarenja otpadom i Programu zaštite okoliša. Davatelj koncesije je svojim zaključkom od 30. rujna 2012. godine usvojio Plan gospodarenja otpadom, da bi sada raspisivao koncesiju protivno vlastitoj odluci. Evidentno je nezakonito postupanje davatelja koncesije. Prilikom inspeksijskog nadzora ilegalnog deponija u Brezju, na koji Varkom d.d. odlaže komunalni otpad nakon baliranja, predstavnik Varkoma d.d. je navodio da će cjelokupno pitanje zbrinjavanja i baliranog i tekućeg otpada riješiti upravo temeljem zaključenog ugovora o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije lokacije Brezje. Tužitelj dalje navodi pripreme radnje za davanje koncesije, koje provodi davatelj koncesije sukladno članku 9. Zakona o koncesijama: procjenu vrijednosti koncesije; izradu studije opravdanosti davanja koncesije, imenovanje stručnog povjerenstva za koncesiju, izrada dokumentacije za nadmetanje, te poduzimanje svih ostalih mjera, koje prethode postupku davanja koncesije, u skladu s odredbama Zakona o koncesijama i posebnih propisa, kojima se pobliže uređuje pojedina vrsta koncesije. Tužitelju nije poznato da li je davatelj koncesije izradio studiju opravdanosti davanja koncesije, budući da o istome nije dana nikakva informacija od strane davatelja koncesije, a niti je donesena odluka Gradskog vijeća Grada Varaždina o studiji opravdanosti davanja koncesije. Također, u službenom glasilu Grada Varaždina nije objavljena ni odluka o procijenjenoj vrijednosti koncesije, a niti je odlukom Gradskog vijeća imenovano stručno povjerenstvo. Pored toga, temeljem članka 43. Zakona o koncesijama, davatelj koncesija dužni su dostaviti ministarstvu nadležnom za financije godišnji i srednjoročni (trogodišnji) plan davanja koncesije, kako je to određeno Zakonom o koncesijama. Davatelj koncesije dužan je prije isteka tekuće kalendarske godine izraditi godišnji plan davanja koncesije iz svoje nadležnosti za narednu kalendarsku godinu, a to nije učinjeno od strane Grada Varaždina. Tužitelj se dalje poziva na članak 12. stavak 2. Zakona o komunalnom gospodarstvu, koji određuje kriterije na kojima davatelj koncesije temelji odabir najpovoljnije ponude. Tako je davatelj koncesije kao kriterij za odabir ponude odredio ekonomski najpovoljniju ponudu. Međutim, niti jedan od kriterija predviđenih Zakonom o komunalnom gospodarstvu za odabir ekonomski najpovoljnije ponude nije primijenio. Netransparentni kriteriji odabira najpovoljnije koncesije protiv je osnovnim načelima proklamiranih Zakonom o koncesijama. Tako članak 21. stavak 2. Zakona o koncesijama

obnovom, odnosno davanjem
uporabu otpada u energetski
nam omeđenog okoliša
članak 32. Zakona o
na oporabi, a
srazmjerno
na

određuje da kada se najpovoljniji ponuditelj odabire na temelju kriterija ekonomske najpovoljnije ponude, davatelj koncesije u DZN, te u obavijesti o namjeri davanja koncesije navodi sve kriterije za odabir ponude čiju primjenu predviđa u odnosu na relativno značenje koje im pridaje. Značenje kriterija može se izraziti određivanjem niza maksimalnih vrijednosti u odgovarajućem rasponu. Ako to iz opravdanih razloga nije moguće, davatelj koncesije navodi u obavijesti o namjeri davanja koncesije kriterije poredane po važnosti od najvažnijeg prema najmanje važnom. Davatelj koncesije nije u obavijesti o namjeri davanje koncesije odredio sve kriterije za odabir ponude čiju primjenu predviđa u odnosu na relativno značenje koje im pridaje. Davatelj koncesije nije u obavijesti kriterije izrazio određivanjem niza maksimalnih vrijednosti u odgovarajućem rasponu, a niti ih je poredao po važnosti od najvažnijeg prema najmanje važnom, te je time postupao protivno članku 21. stavku 2. Zakona o koncesijama. Osim toga, rok trajanja koncesije je točkom 8. obavijesti o namjeri davanja koncesije i točki 6. DZN određen kao pet godina ili kraće, a što je posve neodređeno. Citirane odredbe predviđaju da će koncesija prestati ako nastupe okolnosti propisane pozitivnim propisima u gospodarenju otpadom, koje bi na drugačiji način regulirale zbrinjavanje otpada ili ako počne s radom Regionalni centar za gospodarenje otpadom sukladno sporazumu o preuzimanju otpada od 17. siječnja 2012. godine, koji je sklopljen između Piškornica d.o.o. i Grada Varaždina. Dakle, nepoznato je na koji se točno rok daje predmetna koncesija. Predviđeni su načini prestanka ugovora o koncesiji, ali nije predviđena mogućnost da ugovor o koncesiji prestane, jer je zaključen drugi ugovor, za koji samo nije poznat početak izvršavanja obveza, pa će s početkom izvršenja obveza po tom ugovoru prestati predmetna koncesija. Zakonom su predviđeni načini prestanka ugovora o koncesiji, te nije na naručitelju da uvodi nove načine prestanka koncesije. S obzirom da rok na koji se daje predmetna koncesija nije poznat ni samom davatelju koncesije, tužitelju je nejasno kako je davatelj koncesije odredio procijenjenu vrijednost koncesije sukladno članku 19. stavku 7. točki 2. Zakona o javnoj nabavi, kako to navodi u obavijesti o namjeri davanja koncesije, kada je ta mogućnost predviđena za slučaj kada je trajanje ugovora duže od 48 mjeseci. Jer, davatelj nigdje u obavijesti o namjeri davanja koncesije, a niti u DZN ne navodi da će ugovor trajati više od 48 mjeseci. Time je procijenjena vrijednost koncesije iz točke 10. obavijesti o namjeri davanja koncesije i točki 3. DZN određena protivno odredbama članka 10. Zakona o koncesijama, koji određuje da se na procjenu vrijednosti koncesije za javne usluge i javne radove primjenjuju odgovarajuće odredbe propisa kojima se uređuje javna nabava, odnosno članak 19. ZJN. Nadalje, točkom 18. obavijesti o namjeri davanja koncesije i točki 15.2. DZN određeno je da će ponuditelj predati davatelju koncesije jamstvo za dobro izvršenje ugovora, i to u iznosu od 1.500.000,00 kn, ali nije određeno na koji rok će biti izdana ta garancija. Budući da nije poznat ni rok na koji se dodjeljuje koncesija, posve je neodređeno i netransparentno, protivno članku 17. Zakona o koncesijama određena i obveza dostava bankarske garancije. Tužitelj ističe da je sukladno članku 166. stavku 1. ZJN predložio da se u predmetnom postupku pravne zaštite održi usmena rasprava, jer se radi o činjeničnom i pravno iznimno složenom predmetu, a što je razvidno već i iz opsežne dokumentacije, koja je priložena uz žalbu. Tužitelj navodi da je u cijelosti ispunio obveze preuzete zaključenim ugovorom od 24. prosinca 2008. godine, te je izgradio MBO postrojenje i u isto investirao 180 milijuna kuna. Time je postupanje naručitelja i raspisivanje predmetne javne nabave u cijelosti protivno osnovnim načelima obveznog prava, načelu savjesnosti i poštenja, dužnosti suradnje, dužnosti ispunjenja obveza, zabrani prouzročenja štete, te osnovnim načelima javne nabave. Predmetna javna nabava obuhvaća poznavanje, kako propisa iz područja ne samo ZJN, već i ZOO, Zakona o komunalnom gospodarstvu, Zakona o otpadu, Pravilnika o gospodarenju otpadom itd. Koncesijom je kao lokacija na kojoj će biti preuziman otpad predviđena nekretnina kč.br. 8673/18 k.o. Varaždin, koja se nalazi u III. zoni sanitarne zaštite izvorišta, te na koje nije dozvoljeno nikakvo privremeno, ni trajno odlaganje otpada shodno

članku 12. Pravilnika o
manipulaciju otpadom. Osi
Mura, koji je proglašen
je određen kao s
su primarno
djelatnos
otpa

broj: UsI-348
kriterija ekonomičnosti
namjeri davanja koncesije
na relativno značenje
maksimalnih vrijednosti
davatelj koncesije
najvažnijeg
koncesije

članku 12. Pravilnika o uvjetima za utvrđivanje zona sanitarne zaštite i izvorišta, doneseno temeljem članka 90. Zakona o vodama. Međutim, upravo je ta nekretnina predviđena za manipulaciju otpadom. Osim toga, predmetna je nekretnina dio Regionalnog parka Drava Mura, koji je proglašen u veljači 2011. godine. Davatelj koncesije osim predmeta nabave koji je određen kao stjecanje prava obavljanja komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada i podrazumijeva obrađivanje i trajno odlaganje miješanog komunalnog otpada iz kojeg su primarnom selekcijom na mjestu nastanka izdvojene sekundarne sirovine, dodjeljuje i djelatnost prijevoza otpada (što potvrđuje i činjenica da je zahtijevana i dozvola za prijevoz otpada od ponuditelja). Jer, u obavijesti o namjeri davanja koncesije i pratećoj dokumentaciji navedeno je da se isporuka i preuzimanje miješanog komunalnog otpada obavlja na lokaciji Motičnjak, te da ponuditelj treba raspolagati odgovarajućim spremnicima i kamionima nužnim za prijevoz otpada, budući da će isti prevoziti otpad do mjesta zbrinjavanja. Odlukom o komunalnim djelatnostima je skupljanje i odvoz povjereno trgovačkom društvu Varkom d.d., ali je sada i ponuditelju dano ovlaštenje da odvozi otpad s lokacije Motičnjak do nekretnine na kojoj će se otpad zbrinjavati. Dakle, Varkom d.d. je ovlašten samo na odvoz do lokacije Motičnjak, a s te lokacije odvoz obavlja druga osoba. Prema Odluci o komunalnim djelatnostima samo je Varkom d.d. ovlašten obavljati odvoz na području Grada Varaždina.

Slijedom iznesenog tužitelj predlaže da sud poništi napadano rješenje i uputi predmet tuženiku na ponovno odlučivanje, te obveže tuženika da tužitelju naknadi troškove upravnog spora.

U svom odgovoru na tužbu tuženik ostaje kod razloga iznijetih u obrazloženju pobijanog rješenja, te predlaže da sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev. Naime, tuženik je u iscrpnom obrazloženju pobijanog rješenja naveo koje dokaze su stranke žalbenog postupka predložile i koji su dokazi izvedeni, uz navođenje razloga koji su bili odlučujući pri ocjeni pojedinih dokaza. Suprotno navodima tužitelja, tuženik se u potpunosti pridržavao ZJN i ZUP-a.

Zainteresirana osoba se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, te predlaže da sud odbaci tužbu temeljem članka 30. ZUS-a, jer ne postoje pretpostavke za vođenje spora, budući da se pobijanim rješenjem tuženika ne dira u pravni interes tužitelja, a podredno predlaže da se odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan sukladno članku 57. ZUS-a. Naime, tužitelj ne bi imao od povoljnije presude niti drugačije, a niti kvalitetnije pravne koristi od one koju već ima ili koju može drugim putem ostvariti. Ista ukazuje da se pred Trgovačkim sudom u Varaždinu vodi parnica protiv društva Varkom d.d. i zainteresirane osobe, pod poslovnim brojem P-101/12, radi isporuke novonastalog komunalnog otpada temeljem ugovora o interventnom odvozu od 24. prosinca 2008. godine, a na koji se tužitelj poziva u ovoj upravnoj tužbi. Obzirom da tužitelj već tuži na ispunjenje ugovora u slučaju usvajanja tužbenog zahtjeva tužitelja u ovom postupku, isti ne bi imao pravne koristi, jer svoja prava iz ugovora ostvaruje drugim putem. Nadalje, tužitelj nema dozvolu za gospodarenje otpadom, u svezi s čim se u spis predaje izvod iz Registra dozvola, iz kojeg je vidljivo da tužitelj nema navedenih dozvola za gospodarenje otpadom. Također, tužitelj uz tužbu nije dostavio dokaz da bi dozvolu posjedovao, već se poziva na dokumentaciju priloženu uz žalbu iz 2012. godine, kada su imali samo privremenu dozvolu na šest mjeseci. Pored toga, Varkom d.d. kao druga strana ugovora ne može isporučiti balirani komunalni otpad, a niti tekući, tj. novonastali komunalni otpad, jer je javna usluga prikupljanja miješanog i biorazgradivog komunalnog otpada na području Grada Varaždina trenutno povjerena društvu Čistoća d.o.o. Nadalje, predmetni postupak je bespredmetan, obzirom da predmet koncesije radi koje je obavljena sporna obavijest o namjeri davanja koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada s područja Grada Varaždina uredno ispunjen temeljem ugovora o koncesiji od 30. srpnja 2013. godine. Jer, postupak koncesije je uredno proveden i završen, te davatelj koncesije, ovdje zainteresirana osoba sklopio je ugovor o koncesiji koji je uredno ispunjen, a koncesija

je prestala istekom roka od 5 godina, na koji je koncesija dana. U svezi s tim u spis dostavljen ugovor o koncesiji od 21. ožujka 2013. godine. U slučaju usvajanja tužbenog zahtjeva, ne bi se moglo poništiti postupak dodjele koncesije, obzirom da je postupak izvršenošću dodjele koncesije sklapanjem ugovora o koncesiji i urednim izvršenjem predmeta koncesije. U tijeku je postupak radi utvrđivanja ništetnosti ugovora o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada pred Trgovačkim sudom u Varaždinu, Poslovni broj: 119/18. U slučaju uspjeha tužitelja i eventualno drugačije odluke tuženika, tužitelj ne bi mogao konzimirati svoje pravo iz ugovora o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada, pa se u konkretnom slučaju radi o evidentnom obijesnom parničanju od strane tužitelja.

Tužbeni zahtjev nije osnovan, a prema slobodnom uvjerenju suda, te na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, shodno članku 55. stavku 3. Zakona o upravnim sporovima.

Tijekom postupka izvršen je uvid u cjelokupni spis predmeta, te spis tuženika, a posebice u rješenje Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, KLASA: UP/II-034-02/12-02/26, URBROJ: 354-01/17-23 od 4. listopada 2017. godine (stranica 10-13 spisa), ugovor o koncesiji za odlaganje komunalnog otpada s područja Grada Varaždina od 30. srpnja 2013. godine (stranica 38-41 spisa), dokumentaciju za nadmetanje za davanje koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti – odlaganje komunalnog otpada s područja Grada Varaždina od 28. lipnja 2012. godine, obavijest o namjeri davanja koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti – odlaganje komunalnog otpada s područja Grada Varaždina od 29. lipnja 2012. godine („Narodne novine“, broj: 71/12.), ugovor 352/08 o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije Brezje od 24. prosinca 2008. godine, Prvi dodatak ugovoru 352/08 o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije Brezje od 12. svibnja 2009. godine, ugovor o kupoprodaji i zamjeni nekretnina od 15. svibnja 2009. godine, privremenu dozvolu za mehaničko-biološku obradu, postupkom R3 i privremeno skladištenje obrađenog komunalnog i neopasnog otpada na lokaciju u Varaždinu tužitelju od 24. siječnja 2012. godine, zapisnik o obavljenom kontrolnom inspekcijskom nadzoru od 7. srpnja 2011. godine Ministarstvo zaštite okoliša, prostornog uređenja i graditeljstva, Uprave za inspekcijske poslove, Odjela inspekcijskog nadzora zaštite okoliša, zaključak Gradskog poglavarstva Grada Varaždina od 4. prosinca 2008. godine, 18. prosinca 2008. godine, 30. prosinca 2008. godine i 14. svibnja 2009. godine, Plan gospodarenja otpadom Grada Varaždina od 30. rujna 2009. godine, Program zaštite okoliša za 2012. godinu s projekcijom za 2013. do 2014. godine od 29. prosinca 2011. godine, skraćene zapisnike sa sjednica Stručnog povjerenstva za davanje koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada s područja Grada Varaždina, mišljenje Ministarstva graditeljstva i prostornoga uređenja RH od 4. srpnja 2012. godine glede tumačenja odredbi Zakona o komunalnom gospodarstvu, ugovor o neposrednom sudjelovanju Fonda za zaštitu okoliša i energetske učinkovitost u sufinanciranju zbrinjavanja baliranog otpada na lokaciji Brezje kod Grada Varaždina davanjem financijske pomoći od 26. lipnja 2010. godine, dozvolu za obavljanje djelatnosti skupljanja komunalnog otpada za tvrtku Varkom d.d. od 21. travnja 2008. godine, zapisnik o obavljenom kontrolnom inspekcijskom nadzoru od 22. siječnja 2010. godine, zaključak o procijenjenoj vrijednosti koncesije i naknade za koncesiju za odlaganje komunalnog otpada s područja Grada Varaždina od 27. lipnja 2012. godine, studija opravdanosti davanja koncesije za komunalnu djelatnost odlaganja komunalnog otpada s područja Grada Varaždina od 28. lipnja 2012. godine, Plan davanja koncesija za 2012. godinu, te promemorija dogovora sa sastanaka održanih 22. i 27. siječnja 2010. godine, 2., 5., 12., 19., 22., 23. veljače 2010. godine i 17. ožujka 2010. godine.

Kod donošenja
od 4. listopada 2017.
održavanjem usmene raspra
na objavu obavijesti o raspra
davanja koncesije o n
područja Grada
rješenja o n
koncesije
7/17

Kod donošenja odluke u ovom predmetu sud je polazio od sadržaja pobijanog rješenja od 4. listopada 2017. godine, kojim je u točki 1. izreke odbijen prijedlog tužitelja za održavanjem usmene rasprave kao neosnovan, dok je točkom 2. izreke odbijena žalba tužitelja na objavu obavijesti o namjeri davanja koncesije i dokumentaciju za nadmetanje, u postupku davanja koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada s područja Grada Varaždina davatelja koncesije, ovdje zainteresirane osobe. Točkom 3. izreke rješenja odbijen je zahtjev tužitelja za naknadom troškova žalbenog postupka. Naime, davatelj koncesije Grad Varaždin je objavio 29. lipnja 2012. godine u „Narodnim novinama“, broj: 71/12 obavijest o namjeri davanja koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada s područja Grada Varaždina. Kriterij odabira je ekonomski najpovoljnija ponuda. Na sadržaj poziva na nadmetanje i DZN tužitelj je dana 9. srpnja 2012. godine izjavio žalbu Državnoj komisiji za kontrolu postupka javne nabave, koju je istodobno dostavio davatelju koncesije. Tužitelj u žalbi u bitnom osporava zakonitost obavijesti o namjeri davanja koncesije i zakonitost DZN, pa predlaže poništiti predmetni postupak dodjele koncesije i zahtijeva naknadu troškova žalbenog postupka. Također, isti predlaže da se o predmetnom postupku pravne zaštite održi usmena rasprava. Povodom žalbe tuženik je dana 11. rujna 2012. godine donio zaključak kojim je odbacio žalbu tužitelja zbog nedostatka pravnog interesa. Protiv tog zaključka tužitelj je podnio tužbu Upravnom sudu u Zagrebu koji je donio presudu, Poslovni broj: UsI-3428/12, kojom je zaključak od 11. rujna 2012. godine poništen, te je naloženo tuženiku donošenje nove odluke. U ponovljenom postupku izvedeni su dokazi, s time da je tužitelj u žalbi predložio održavanje usmene rasprave. U predmetnom žalbenom postupku ocijenjeno je da za razjašnjenje činjeničnog stanja nije potrebno održavanje usmene rasprave.

Žalba je neosnovana. Naime, tužitelj navodi da je protivno osnovnim pravnim načelima za isti predmet za koji je već zaključen ugovor raspisivati koncesiju i ponovno sklapati ugovor s drugim izvođačem. Tako je u točki 3. DZN navedeno da je predmet ove koncesije stjecanje prava obavljanja komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada temeljem Zakona o komunalnom gospodarstvu i Odluke o komunalnim djelatnostima. Predmet ove koncesije definiran je člankom 3. stavkom 1. točkom 5. i stavkom 6. Zakona o komunalnom gospodarstvu i podrazumijeva obrađivanje i trajno odlaganje miješanog komunalnog otpada, iz kojeg su primarnom selekcijom na mjestu nastanka izdvojene sekundarne sirovine. Nadalje, točkom 4. DZN opisana je priroda i opseg djelatnosti koncesije, te je određeno da će se isporuka i preuzimanje miješanog komunalnog otpada obavljati svaki dan (uključujući blagdane i praznike) osim nedjeljom, u količini cca 50 tona na dan, kao i da je izabrani koncesionar u obvezi miješani komunalni otpad preuzeti u ukupnoj dnevnoj skupljenoj količini na prostoru Grada Varaždina, lokacija Motičnjak, kč.br. 8673/18 k.o. Varaždin, a za potrebu preuzimanja miješanog komunalnog otpada izabrani koncesionar u obvezi je osigurati adekvatne spremnike za prihvata i manipulaciju miješanog komunalnog otpada (press kontejneri, rolo kontejneri, vozilo za transport...), raspoloživosti prihvata 50 tona na dan. Utovar miješanog komunalnog otpada u adekvatne spremnike za transport obavit će trgovačko društvo Varkom d.d. Transport, istovar i postupci zbrinjavanja trošak su izbranog koncesionara. Preuzimanjem miješanog komunalnog otpada na lokaciji Motičnjak, izabrani koncesionar snosi svu odgovornost i štete, koje bi mogle nastati daljnjim postupanjem s miješanim komunalnim otpadom. Uvidom u ugovor o interventnom odvozu i zbrinjavanju komunalnog otpada radi sanacije postojeće lokacije Brezje od 24. prosinca 2008. godine, utvrđeno je da je isti zaključen između Varkom d.d. i društva VIS d.o.o. Varaždin (prednika tužitelja). Predmet ugovora je utvrđivanje međusobnih prava i obveza ugovornih strana vezano uz žuran (interventan) odvoz i zbrinjavanje baliranog komunalnog otpada, radi sanacije postojeće lokacije Brezje. Pritom se tužitelj obvezuje uz naknadu poduzeti sve potrebne radnje zbrinjavanja baliranog komunalnog otpada, koje će mu društvo Varkom d.d.

broj: UsI-3489/17-8
svezi s tim u spis
čaju usvajanja tužbenog
m da je postupak završen
izvršenjem predmeta
-mom odvozu i
-vni broj:
-e bi

dovesti s Privremenog skladišta na novu lokaciju. Predmet ugovora je i daljnje intervenirano zbrinjavanje tekućeg, tj. novonastalog komunalnog otpada s područja Grada Varaždina, količini cca 14000 tona godišnje, koji će nastajati sve dok Županijski centar za gospodarenje otpadom ne preuzme konačno zbrinjavanje komunalnog otpada, a zbog prijeteće opasnosti od onečišćenja okoliša i neudovoljavanja postojeće lokacije Brezje zakonom propisanim potrebnim uvjetima. Zbog toga se tužitelj obvezuje uz naknadu poduzeti sve potrebne radnje zbrinjavanja tako novonastalog komunalnog otpada, koje će mu Varkom d.d. dovoziti na novu lokaciju. Iz gornjih navoda proizlazi da predmetna koncesija obuhvaća preuzimanje miješanog komunalnog otpada na lokaciji Motičnjak u gradu Varaždinu, a za tu potrebu koncesionar je u obvezi osigurati adekvatne spremnike, s time da koncesija obuhvaća i zbrinjavanje miješanog komunalnog otpada u trošku koncesionara. Sporni ugovor je zaključen sa svrhom žurnog odvoza i zbrinjavanja, a radi sanacije postojeće lokacije Brezje, i to bez obveze tužitelja na preuzimanje otpada, već samo zbrinjavanje, i to kako baliranog komunalnog otpada, kao i tekućeg, odnosno novonastalog komunalnog otpada, koja obveza je ograničena do početka zbrinjavanja komunalnog otpada od strane Županijskog centra za gospodarenje otpadom. Stoga se kod predmetne koncesije ne radi o identičnom predmetu, za koji je već zaključen ugovor s tužiteljem. Nadalje, tuženik se poziva na sadržaj točke 3. DZN, u kojoj je navedeno da je predmet ove koncesije stjecanje prava obavljanja komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada temeljem odredbi Zakona o komunalnom gospodarstvu i Odluke o komunalnim djelatnostima. Tako članak 11. stavak 1. alineja 5. i 6. Zakona o komunalnom gospodarstvu propisuje da se koncesijom može steći pravo obavljanja komunalnih djelatnosti u cilju obavljanja, između ostalih, komunalnih djelatnosti skupljanja i odvoza komunalnog otpada (alineja 5.) i odlaganja komunalnog otpada (alineja 6.). Stavkom 2. istog članka propisano je da predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave odlukom određuje komunalne djelatnosti iz stavka 1. istog članka, koje će djelatnosti obavljati dodjeljivanjem koncesije. Iz odluke o komunalnim djelatnostima („Službeni vjesnik Grada Varaždina“, broj: 2/06.) proizlazi da se djelatnosti skupljanja, skladištenja i obrađivanja komunalnog otpada povjeravaju Varkom d.d., a da se zbrinjavanje komunalnog otpada prema Zakonu o otpadu obavlja na temelju ugovora o koncesiji. Stoga neosnovano tužitelj navodi da davatelj predmetne koncesije nije ovlašten na provođenje predmetnog postupka davanja koncesije, budući da se u Odluci navodi da će se koncesija dati za zbrinjavanje komunalnog otpada, a u skladu sa Zakonom o otpadu. Tako članak 3. stavak 6. Zakona o komunalnom gospodarstvu propisuje da se pod odlaganjem komunalnog otpada razumijeva obrađivanje i trajno odlaganje komunalnog otpada na odlagališta komunalnog otpada, te saniranje i zatvaranje odlagališta, na temelju posebnih propisa. Članak 3. točka 19. Zakona o otpadu određuje da je zbrinjavanje otpada svaki postupak obrade ili odlaganja otpada, koji je propisan propisom iz članka 104. stavka 1. točke 1. istog Zakona. Budući da će se u konkretnom slučaju zbrinjavanje komunalnog otpada obavljati na temelju ugovora o koncesiji, neosnovan je žalbeni navod prema kojem davatelj koncesije nije ovlašten davati koncesiju za djelatnost obrađivanja otpada. Nije protivno Odluci o komunalnim djelatnostima dodjeljivanje, u ovom postupku, djelatnosti prijevoza otpada, budući da predmetna koncesija obuhvaća, osim obveze preuzimanja otpada i obvezu prijevoza otpada do lokacije koncesionara na kojoj će otpad biti zbrinut. Tuženik dalje navodi da su postupci zbrinjavanja miješanog komunalnog otpada, koji su predmet ove koncesije, utvrđeni člankom 4. Pravilnika o gospodarenju otpadom, koji je donesen temeljem članka 12. i članka 104. stavka 1. točke 1. Zakona o otpadu. Iz provedenog postupka je razvidno da nije obveza davatelja koncesije dodijeliti koncesiju za uporabu, odnosno određivanje predmeta koncesije na način predviđen predmetnom DZN, nije protivno Zakonu o otpadu. Tuženik smatra neosnovanim žalbeni navod tužitelja da je predmetna koncesija protivna Planu gospodarenja otpadom iz 2009. godine i Programu zaštite okoliša iz 2011. godine. Nadalje, davatelj koncesije je izradio

...udiju opravdanosti
i naknade s području Grada
Davatelj koncesije je
je dostavio u spis d
izvješćuje je pose
pokrenuti
komu

... i dalje interveniraju u postupku davanja koncesije za komunalnu djelatnost odlaganja komunalnog otpada s području Grada Varaždina, zatim je donio zaključak o procjeni vrijednosti koncesije i naknade za koncesiju za odlaganje komunalnog otpada s područja Grada Varaždina. Davatelj koncesije je postupio sukladno članku 9. Zakona o koncesijama. Davatelj koncesije je dostavio u spis dopis upućen Ministarstvu financija od 12. lipnja 2012. godine, u kojem izvješćuje Ministarstvo, da temeljem Zakona o koncesijama namjerava u 2012. godini pokrenuti postupak za davanje koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada, te u prilogu tog dopisa dostavlja i obrazac Plana davanja koncesije. Dalje je utvrđeno da je kriterij odabira u predmetnom postupku davanja koncesije ekonomski najpovoljnija ponuda, te je točkom 14. DZN određeno da će davatelj koncesije prilikom ocjenjivanja ponuda uzeti u obzir: jediničnu cijenu u kunama od one bez PDV-a – težinski udio 85 %, te zbrinjavanje otpada jednim od „postupaka D“ – težinski udio 15 %, pri čemu je kod ocjenjivanja postupaka zbrinjavanja odredio raspon od 0 do 100 bodova, ovisno o pojedinom postupku zbrinjavanja. Pri tome se tuženik poziva na članak 21. stavak 1. Zakona o koncesijama, te na članak 12. stavak 2. točku 1. alineju 1. i 2. Zakona o komunalnom gospodarstvu, prema kojem su kriteriji kvaliteta usluge, te sposobnosti ponuditelja za dugoročnu održivost razvoja za vrijeme trajanja koncesije i za kvalitetno ostvarivanje koncesije i drugih kriterija propisanih Zakonom o koncesijama. Davatelj koncesije je u obavijesti o namjeri davanja koncesije, u točki 16. naveo da je kriterij za odabir najpovoljnijeg ponuditelja ekonomski najpovoljnija ponuda, te naveo da su kriteriji jedinična cijena u kunama od one bez PDV-a, te zbrinjavanje otpada jednim od „postupaka D“ iz članka 4. Pravilnika o gospodarenju otpadom. Tako iz sadržaja točke 14. DZN proizlazi da je davatelj koncesije odredio kriterije odabira i relativan značaj, koji pridaje svakom pojedinom kriteriju. U svezi trajanja roka koncesije od pet godina ili kraće, tužitelj navodi da je to posve neodređeno. Navodi da je davatelj koncesije odredio okolnosti u kojima koncesija može prestati, što je suprotno članku 34. Zakona o koncesijama. Tužitelj navodi i da je nejasno kako je određena procijenjena vrijednost koncesije, te da ista protivna članku 10. Zakona o koncesijama i članku 19. ZJN. Međutim, trajanje koncesije nije neodređeno, budući da je određeno da se daje na pet godina, te da ista prestaje, među ostalim, ispunjenjem zakonskih uvjeta, raskidom ugovora zbog javnog interesa, te sporazumnim, odnosno jednostranim raskidom ugovora o koncesiji, a okolnosti koje je davatelj koncesije naveo kao razlog prestanka koncesije prije isteka vremena od pet godina, u skladu su s navedenim načinima prestanka koncesija iz članka 34. Zakona o koncesijama. Glede određivanja procjene vrijednosti koncesije tuženik upućuje na zaključak o procijenjenoj vrijednosti koncesije i naknade za koncesiju od 27. lipnja 2012. godine, a na temelju članka 9. Zakona o koncesijama. U tom zaključku se navodi da se procijenjena vrijednost temelji na članku 19. stavku 7. točki 2. ZJN, te je u tablici prikazan način izračuna procijenjene vrijednosti. Stoga je davatelj koncesije postupio je u skladu s člankom 10. Zakona o koncesijama. Tuženik je utvrdio da je točkom 15.2. DZN davatelj koncesije odredio uvjete u pogledu jamstava za uredno izvršenje ugovora za slučaj povrede ugovornih obveza, te je određeno da će ponuditelj, ukoliko će njegova ponuda biti odabrana kao najpovoljnija za sklapanje ugovora o koncesiji, dan prije potpisivanja ugovora davatelju koncesije dostaviti činidbeno jamstvo u iznosu od 1.500.000,00 kn, u obliku bankarske garancije izdane od prvoklasne banke s klauzulom „na prvi poziv“ i „bez mogućnosti prigovora“. Budući da se podatak o roku na koji će biti izdana garancija za dobro izvršenje ugovora odnosi na fazu izvršenja ugovora, podatak o roku na koji se ista izdaje nije bitan sastojak dokumentacije za nadmetanje iz članka 14. stavka 1. Zakona o koncesijama, bez kojeg ponuditelj ne bi mogao izraditi ponudu. Prema članku 143. stavku 2. ZJN, tužitelj je obavezan dokazati povredu postupka i/ili materijalnog prava, koje su istaknute u žalbi. Tužitelj u predmetnom žalbenom postupku ničim nije dokazao svoje tvrdnje da je nekretnina, koja je određena za manipulaciju otpadom u

... i dalje interveniraju u postupku davanja koncesije za komunalnu djelatnost odlaganja komunalnog otpada s području Grada Varaždina, zatim je donio zaključak o procjeni vrijednosti koncesije i naknade za koncesiju za odlaganje komunalnog otpada s područja Grada Varaždina. Davatelj koncesije je postupio sukladno članku 9. Zakona o koncesijama. Davatelj koncesije je dostavio u spis dopis upućen Ministarstvu financija od 12. lipnja 2012. godine, u kojem izvješćuje Ministarstvo, da temeljem Zakona o koncesijama namjerava u 2012. godini pokrenuti postupak za davanje koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada, te u prilogu tog dopisa dostavlja i obrazac Plana davanja koncesije. Dalje je utvrđeno da je kriterij odabira u predmetnom postupku davanja koncesije ekonomski najpovoljnija ponuda, te je točkom 14. DZN određeno da će davatelj koncesije prilikom ocjenjivanja ponuda uzeti u obzir: jediničnu cijenu u kunama od one bez PDV-a – težinski udio 85 %, te zbrinjavanje otpada jednim od „postupaka D“ – težinski udio 15 %, pri čemu je kod ocjenjivanja postupaka zbrinjavanja odredio raspon od 0 do 100 bodova, ovisno o pojedinom postupku zbrinjavanja. Pri tome se tuženik poziva na članak 21. stavak 1. Zakona o koncesijama, te na članak 12. stavak 2. točku 1. alineju 1. i 2. Zakona o komunalnom gospodarstvu, prema kojem su kriteriji kvaliteta usluge, te sposobnosti ponuditelja za dugoročnu održivost razvoja za vrijeme trajanja koncesije i za kvalitetno ostvarivanje koncesije i drugih kriterija propisanih Zakonom o koncesijama. Davatelj koncesije je u obavijesti o namjeri davanja koncesije, u točki 16. naveo da je kriterij za odabir najpovoljnijeg ponuditelja ekonomski najpovoljnija ponuda, te naveo da su kriteriji jedinična cijena u kunama od one bez PDV-a, te zbrinjavanje otpada jednim od „postupaka D“ iz članka 4. Pravilnika o gospodarenju otpadom. Tako iz sadržaja točke 14. DZN proizlazi da je davatelj koncesije odredio kriterije odabira i relativan značaj, koji pridaje svakom pojedinom kriteriju. U svezi trajanja roka koncesije od pet godina ili kraće, tužitelj navodi da je to posve neodređeno. Navodi da je davatelj koncesije odredio okolnosti u kojima koncesija može prestati, što je suprotno članku 34. Zakona o koncesijama. Tužitelj navodi i da je nejasno kako je određena procijenjena vrijednost koncesije, te da ista protivna članku 10. Zakona o koncesijama i članku 19. ZJN. Međutim, trajanje koncesije nije neodređeno, budući da je određeno da se daje na pet godina, te da ista prestaje, među ostalim, ispunjenjem zakonskih uvjeta, raskidom ugovora zbog javnog interesa, te sporazumnim, odnosno jednostranim raskidom ugovora o koncesiji, a okolnosti koje je davatelj koncesije naveo kao razlog prestanka koncesije prije isteka vremena od pet godina, u skladu su s navedenim načinima prestanka koncesija iz članka 34. Zakona o koncesijama. Glede određivanja procjene vrijednosti koncesije tuženik upućuje na zaključak o procijenjenoj vrijednosti koncesije i naknade za koncesiju od 27. lipnja 2012. godine, a na temelju članka 9. Zakona o koncesijama. U tom zaključku se navodi da se procijenjena vrijednost temelji na članku 19. stavku 7. točki 2. ZJN, te je u tablici prikazan način izračuna procijenjene vrijednosti. Stoga je davatelj koncesije postupio je u skladu s člankom 10. Zakona o koncesijama. Tuženik je utvrdio da je točkom 15.2. DZN davatelj koncesije odredio uvjete u pogledu jamstava za uredno izvršenje ugovora za slučaj povrede ugovornih obveza, te je određeno da će ponuditelj, ukoliko će njegova ponuda biti odabrana kao najpovoljnija za sklapanje ugovora o koncesiji, dan prije potpisivanja ugovora davatelju koncesije dostaviti činidbeno jamstvo u iznosu od 1.500.000,00 kn, u obliku bankarske garancije izdane od prvoklasne banke s klauzulom „na prvi poziv“ i „bez mogućnosti prigovora“. Budući da se podatak o roku na koji će biti izdana garancija za dobro izvršenje ugovora odnosi na fazu izvršenja ugovora, podatak o roku na koji se ista izdaje nije bitan sastojak dokumentacije za nadmetanje iz članka 14. stavka 1. Zakona o koncesijama, bez kojeg ponuditelj ne bi mogao izraditi ponudu. Prema članku 143. stavku 2. ZJN, tužitelj je obavezan dokazati povredu postupka i/ili materijalnog prava, koje su istaknute u žalbi. Tužitelj u predmetnom žalbenom postupku ničim nije dokazao svoje tvrdnje da je nekretnina, koja je određena za manipulaciju otpadom u

predmetnom postupku davanja koncesije, nezakonito određena, odnosno da bi na istoj zabranjeno bilo kakvo privremeno ili trajno odlaganje otpada, te da bi se na istu imao primijeniti članak 12. Pravilnika o uvjetima za utvrđivanje zona sanitarne zaštite i izvorišta.

Sud smatra da je pobijana odluka zasnovana na zakonu, te je prihvatio stajalište tuženika da je žalba tužitelja neosnovana, i to iz razloga navedenih u obrazloženju pobijanog rješenja. Pri tome je potrebno naznačiti da zainteresirana osoba temelji obavijest o namjeri davanja koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti – odlaganje komunalnog otpada s područja Grada Varaždina na članku 11. stavka 3. Zakona o komunalnom gospodarstvu („Narodne novine“, broj: 36/95. do 90/11.), članku 18. Zakona o koncesijama („Narodne novine“, broj: 125/08. i 90/11.) i članku 7. stavka 2. Odluke o komunalnim djelatnostima („Službeni vjesnik Grada Varaždina“, broj: 10/01, 1/02, 2/02, 8/04, 7/05, 2/06 – pročišćeni tekst, 2/07, 4/07, 6/10. i 4/12.). Nadalje, raspisana koncesija za obavljanje komunalne djelatnosti – odlaganja komunalnog otpada s područja Grada Varaždina temelji se na članku 6. stavku 1. točki 4. Odluke o komunalnim djelatnostima Grada Varaždina, koji propisuje da pravne i fizičke osobe na temelju ugovora o koncesiji obavljaju, između ostalog, odlaganje komunalnog otpada u dijelu koji se odnosi i na trajno odlaganje komunalnog otpada na odlagališta komunalnog otpada. Takva odredba temelji se na mišljenju Ministarstva graditeljstva i prostornoga uređenja RH, KLASA: 011-01/12-01/157, URBROJ: 531-01-12-2 od 4. srpnja 2012. godine. Prema istom „odlaganje komunalnog otpada“ prema Zakonu o komunalnom gospodarstvu smatra se komunalnom djelatnošću, a na jedinici lokalne samouprave je da odredi da li će se ta djelatnost obavljati dodjeljivanjem koncesije ili na neki drugi Zakonom propisani način. U slučaju odabira koncesije, jedinica lokalne samouprave primjenjuje Zakon o komunalnom gospodarstvu u smislu izbora osoba, odnosno dodjeljivanja koncesije. Pri tome se naglašava da na pripremne radnje i postupak davanja koncesije, kao i na druga pitanja koja nisu uređena Zakonom o komunalnom gospodarstvu, primjenjuje se Zakon o koncesijama („Narodne novine“, broj: 125/08.), koji propisuje da se na određena pitanja iz tog Zakona odgovarajuće primjenjuju odredbe propisa o javnoj nabavi. Vezano za određivanje načina na koje će se pojedina komunalna djelatnost obavljati, na jedinici lokalne samouprave je da u okviru svoje nadležnosti i ovlasti to sama odredi na jedan od Zakonom definiranih načina, što uključuje i mogućnost putem davanja koncesije. Upitnost zakonitosti dodjeljivanja propisane koncesije, na koju se poziva tužitelj u tužbi, nije dokazana u postupku ocjenjivanja zakonitosti odredbi Odluke o komunalnim djelatnostima pred nadležnim sudom. Zakonitost obavijesti o namjeri davanja koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada s područja Grada Varaždina i DZN ne može se propitkivati u odnosu uglavke iz potpisanih ugovora građanskog prava, te Promemorije dogovora, jer pojam promemorijska predstavlja tekst, koji ima karakter podsjetnika za neki program, plan ili projekt, a obično je upravljen onome tko odlučuje o tome. U svezi s tim treba uputiti na priloženo pravno mišljenje Pravnog fakulteta u Zagrebu od 22. lipnja 2012. godine, a posebice u odnosu na odgovornost za ispunjenje obveze. Tako se navodi da u slučaju neispunjenja, zakašnjenja ili neurednog ispunjenja ugovorne obveze, vjerovnik ima pravo od dužnika tražiti: ispunjenje obveze, raskid ugovora zbog neispunjenja obveze, te u svakom slučaju naknadu štete. Ne ispuni li dužnik ugovor dobrovoljno ili ne naknadi li dobrovoljno štetu zbog neispunjenja obveze ili zakašnjenja s njezinim ispunjenjem, vjerovnik se može obratiti sudu i zahtijevati da sud osudi dužnika na ispunjenje ugovorne obveze ili na naknadu štete. Zakon propisuje iznimke o dužnosti ispunjenja obveze: izmjena i raskid ugovora zbog promijenjenih okolnosti, nemogućnost ispunjenja, neizvjesnost ispunjenja, otkaz ugovora, bezrazložni raskid ugovora o djelu, te iznimke o dužnosti ispunjenja obveze po posebnim propisima. Glede ugovornih prava i obveza vodi se parnični postupak, a što je u konkretnom slučaju razvidno iz spisa, koji se vode na Trgovačkom sudu u Varaždinu radi ispunjenja obveza, radi utvrđenja ništetnosti ugovora broj: 352/08 ili određivanja privremene mjere zabrane raspolaganja novonastalim

U slučaju odlaganje komunalnog otpada, budućih prijevoda o predmetu

o da bi na istoj bilo odlaganje komunalnog otpada koji uključuje preuzimanje istog i dovoz do mjesta zbrinjavanja. Člankom 28. i 28.a Zakona o otpadu propisane su obveze prijevoznika otpada (registracija za prijevoz, te vođenje očevidnika o prijevozu otpada). Stoga nije protivno Odluci o komunalnim djelatnostima dodjeljivanje, u ovom postupku, djelatnosti prijevoza otpada, budući da predmetna koncesija obuhvaća, osim obveze preuzimanja otpada i obvezu prijevoza otpada do lokacije koncesionara na koje će otpad biti zbrinut. Osim toga, iz spisa predmeta je razvidno da nije obveza davatelja koncesije dodijeliti koncesiju za uporabu, odnosno da određivanje predmeta koncesije na način predviđen predmetnom DZN, nije protivno odredbama Zakona o otpadu. Temeljem odredaba Zakona o komunalnom gospodarstvu ne može se provesti postupak davanja koncesije za „uporabu“ otpada, jer ju taj Zakon ne smatra komunalnom djelatnošću. Jer, točkom 4. DZN je propisano da su postupci zbrinjavanja miješanog komunalnog otpada, koji su predmet ove koncesije, utvrđeni člankom 4. Pravilnika o gospodarenju otpadom, koji je donesen temeljem članka 12. i članka 104. stavka 1. točke 1. Zakona o otpadu. Članak 3. stavak 1. Pravilnika o gospodarenju otpadom određuje da se otpad mora obrađivati, oporabljivati i/ili zbrinjivati na način da ne ugrožava ljudsko zdravlje korištenjem postupaka koji ne štete okolišu ili mu štete u najmanjoj mogućoj mjeri. Člankom 55. stavkom 1. Zakona o otpadu određeno je da se koncesijom može steći pravo obavljanja djelatnosti gospodarenja otpadom, i to za skupljanje otpada, uporabu otpada i zbrinjavanje otpada. Članak 58. stavak 4. istog Zakona određuje da odluku o dodjeli koncesije vezane uz komunalni otpad, ako se djelatnost obavlja za područje grada ili općine, donosi gradsko ili općinsko poglavarstvo. Stoga predmetna koncesija nije protivna Planu gospodarenja otpadom i Programom zaštite okoliša. Nadalje, davatelj koncesije je izradio Studiju opravdanosti davanja koncesije za komunalnu djelatnost odlaganja komunalnog otpada s područja Grada Varaždina, donio Zaključak o procijenjenoj vrijednosti koncesije i naknade za koncesiju za odlaganje komunalnog otpada s područja Grada Varaždina, te uputio Ministarstvu financija obavijest o namjeri osnivanja stručnog povjerenstva od 12. lipnja 2012. godine, kojim moli isto da imenuje svog predstavnika u stručno povjerenstvo. Time je davatelj koncesije postupio prema članku 9. Zakona o koncesijama. Osim toga, zainteresirana osoba je temeljem članka 43. Zakona o koncesijama dostavila dopis Ministarstvu financija, kojim ga izvješćuje da temeljem Zakona o koncesijama namjerava u 2012. godini pokrenuti postupak za davanje koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada. U privitku tog dopisa dostavljen je obrazac Plana davanja koncesija. Sud je prihvatio obrazloženje tuženika glede kriterija za odabir ponude u postupku davanja koncesije, a u odnosu na točku 14. DZN, a u svezi članka 21. stavka 1. Zakona o koncesijama i članka 12. stavka 2. točke 1. alineje 1. i 2. Zakona o komunalnom gospodarstvu. Također, davatelj koncesije je u obavijesti o namjeri davanja koncesije u točki 16. naveo da je kriterij za odabir najpovoljnijeg ponuditelja ekonomski najpovoljnija ponuda, te naveo da su kriteriji jedinična cijena u kunama po toni bez PDV-a, te zbrinjavanje otpada jednim od „postupaka D“ iz članka 4. Pravilnika o gospodarenju otpadom. Nadalje, okolnosti koje je davatelj koncesije naveo kao razlog prestanka koncesije prije isteka vremena od pet godina u skladu su s navedenim načinima prestanka koncesije iz članka 34. Zakona o koncesijama. Davatelj koncesije donio je zaključak o procijenjenoj vrijednosti koncesije i naknade za koncesiju od 27. lipnja 2012. godine, a na temelju članka 9. Zakona o koncesijama. Procijenjena vrijednost temelji se na članku 19. stavku 7. točki 2. ZJN, te je u tablici prikazan način izračuna procijenjene vrijednosti. Stoga je davatelj koncesije postupio prema članku 10. Zakona o koncesijama. Nadalje, točkom 15.2. DZN davatelj koncesije je odredio uvjete u pogledu jamstva za uredno izvršenje ugovora za slučaj povrede ugovornih obveza, te je određeno da će ponuditelj, ukoliko će njegova ponuda biti odabrana kao najpovoljnija za sklapanje ugovora o koncesiji, dan prije potpisivanja ugovora, davatelju koncesije dostaviti činidbeno jamstvo u

Usl-3489/17-8
da bi na istoj bilo odlaganje komunalnog otpada koji uključuje preuzimanje istog i dovoz do mjesta zbrinjavanja. Člankom 28. i 28.a Zakona o otpadu propisane su obveze prijevoznika otpada (registracija za prijevoz, te vođenje očevidnika o prijevozu otpada). Stoga nije protivno Odluci o komunalnim djelatnostima dodjeljivanje, u ovom postupku, djelatnosti prijevoza otpada, budući da predmetna koncesija obuhvaća, osim obveze preuzimanja otpada i obvezu prijevoza otpada do lokacije koncesionara na koje će otpad biti zbrinut. Osim toga, iz spisa predmeta je razvidno da nije obveza davatelja koncesije dodijeliti koncesiju za uporabu, odnosno da određivanje predmeta koncesije na način predviđen predmetnom DZN, nije protivno odredbama Zakona o otpadu. Temeljem odredaba Zakona o komunalnom gospodarstvu ne može se provesti postupak davanja koncesije za „uporabu“ otpada, jer ju taj Zakon ne smatra komunalnom djelatnošću. Jer, točkom 4. DZN je propisano da su postupci zbrinjavanja miješanog komunalnog otpada, koji su predmet ove koncesije, utvrđeni člankom 4. Pravilnika o gospodarenju otpadom, koji je donesen temeljem članka 12. i članka 104. stavka 1. točke 1. Zakona o otpadu. Članak 3. stavak 1. Pravilnika o gospodarenju otpadom određuje da se otpad mora obrađivati, oporabljivati i/ili zbrinjivati na način da ne ugrožava ljudsko zdravlje korištenjem postupaka koji ne štete okolišu ili mu štete u najmanjoj mogućoj mjeri. Člankom 55. stavkom 1. Zakona o otpadu određeno je da se koncesijom može steći pravo obavljanja djelatnosti gospodarenja otpadom, i to za skupljanje otpada, uporabu otpada i zbrinjavanje otpada. Članak 58. stavak 4. istog Zakona određuje da odluku o dodjeli koncesije vezane uz komunalni otpad, ako se djelatnost obavlja za područje grada ili općine, donosi gradsko ili općinsko poglavarstvo. Stoga predmetna koncesija nije protivna Planu gospodarenja otpadom i Programom zaštite okoliša. Nadalje, davatelj koncesije je izradio Studiju opravdanosti davanja koncesije za komunalnu djelatnost odlaganja komunalnog otpada s područja Grada Varaždina, donio Zaključak o procijenjenoj vrijednosti koncesije i naknade za koncesiju za odlaganje komunalnog otpada s područja Grada Varaždina, te uputio Ministarstvu financija obavijest o namjeri osnivanja stručnog povjerenstva od 12. lipnja 2012. godine, kojim moli isto da imenuje svog predstavnika u stručno povjerenstvo. Time je davatelj koncesije postupio prema članku 9. Zakona o koncesijama. Osim toga, zainteresirana osoba je temeljem članka 43. Zakona o koncesijama dostavila dopis Ministarstvu financija, kojim ga izvješćuje da temeljem Zakona o koncesijama namjerava u 2012. godini pokrenuti postupak za davanje koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti odlaganja komunalnog otpada. U privitku tog dopisa dostavljen je obrazac Plana davanja koncesija. Sud je prihvatio obrazloženje tuženika glede kriterija za odabir ponude u postupku davanja koncesije, a u odnosu na točku 14. DZN, a u svezi članka 21. stavka 1. Zakona o koncesijama i članka 12. stavka 2. točke 1. alineje 1. i 2. Zakona o komunalnom gospodarstvu. Također, davatelj koncesije je u obavijesti o namjeri davanja koncesije u točki 16. naveo da je kriterij za odabir najpovoljnijeg ponuditelja ekonomski najpovoljnija ponuda, te naveo da su kriteriji jedinična cijena u kunama po toni bez PDV-a, te zbrinjavanje otpada jednim od „postupaka D“ iz članka 4. Pravilnika o gospodarenju otpadom. Nadalje, okolnosti koje je davatelj koncesije naveo kao razlog prestanka koncesije prije isteka vremena od pet godina u skladu su s navedenim načinima prestanka koncesije iz članka 34. Zakona o koncesijama. Davatelj koncesije donio je zaključak o procijenjenoj vrijednosti koncesije i naknade za koncesiju od 27. lipnja 2012. godine, a na temelju članka 9. Zakona o koncesijama. Procijenjena vrijednost temelji se na članku 19. stavku 7. točki 2. ZJN, te je u tablici prikazan način izračuna procijenjene vrijednosti. Stoga je davatelj koncesije postupio prema članku 10. Zakona o koncesijama. Nadalje, točkom 15.2. DZN davatelj koncesije je odredio uvjete u pogledu jamstva za uredno izvršenje ugovora za slučaj povrede ugovornih obveza, te je određeno da će ponuditelj, ukoliko će njegova ponuda biti odabrana kao najpovoljnija za sklapanje ugovora o koncesiji, dan prije potpisivanja ugovora, davatelju koncesije dostaviti činidbeno jamstvo u

iznosu od 1.500.000,00 kuna u obliku bankarske garancije izdane od prvoklasne banke s klauzulom na „prvi poziv“ i „bez mogućnosti prigovora“. Ta garancija za dobro izvršenje ugovora odnosi se na fazu izvršenja ugovora, pa podatak o roku na koji se ista izdaje nije bitan sastojak DZN iz članka 14. stavka 1. Zakona o koncesijama, a bez kojeg ponuditelj ne bi mogao izraditi ponudu. Treba naglasiti da tužitelj u žalbenom postupku ničim nije dokazao svoje tvrdnje da je nekretnina, koja je određena za manipulaciju otpadom u predmetnom postupku davanja koncesije nezakonito određena, odnosno da bi na istoj bilo zabranjeno bilo kakvo privremeno ili trajno odlaganje otpada, te da bi se na istu imao primijeniti članak 12. Pravilnika o uvjetima za utvrđivanje zona sanitarne zaštite i izvorišta.

Usljed iznijetog, a na temelju članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno je kao u točki I. izreke presude.

Sud je dosudio zainteresiranoj osobi trošak upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn temeljem članka 79. stavka 4. ZUS-a, a koji se sastoji od zastupanja na ročištu dana 24. svibnja 2019. godine - 2.500,00 kn, te PDV-a - 625,00 kn. Radi se o opravdanom trošku shodno članku 79. stavku 1. ZUS-a, s time da se visina istog temelji na stavku 2. citiranog članka ZUS-a, a u svezi Tbr. 23. točke 1. Odvjetničke tarife.

Sud je odbio tužitelja sa zahtjevom za naknadom troškova upravnog spora, budući da članak 79. stavak 4. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 20/10, 143/12, 152/14. i 29/17.) propisuje da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. Stavak 3. citiranog članka propisuje da svaka stranka prethodno sama podmiruje troškove koje je prouzročila svojim radnjama, osim ako zakonom nije drukčije propisano.

U Zagrebu, 31. svibnja 2019. godine

Sudac:
Ivan Levak, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (članak 66. stavak 5. ZUS-a).

Za točnost opravka – ovlašteni službenik
Snježana Miletić